

Quim Vallmajó: Catalunya al cor amb les despulles a Rwanda

Dm, 8/05/2018 per Josep Frigola

[Vida per Àfrica](#)

El temps passa volant mentre que la memòria històrica perd pistonada. L'oblit és un corc que rosega endins i d'amagat, malmena els testimonis més preuats i acaba fent-ne pols. Necessitem recordatoris puntuals, dates rodones i esdeveniments actualitzadors que ens despertin i sacsegin fort. Commemorem, ara, el 24 aniversari de l'assassinat martirial d'en **Joaquim Vallmajó**, Missioner d'Àfrica, a Rwanda, un 26 d'abril de 1994. Fa sis anys que es va publicar un llibretàs sobre el compromís de la seva vida, les nombroses cartes que va escriure i la visió profètica que tenia d'aquells esdeveniments tan descomunals que van patir. El llibre se'n diu *Àfrica al cor*. En Quim va deixar la pell i els ossos a Rwanda perquè va voler ser fidel al seu poble fins a l'extrem.

Els qui estem tocats pel mateix senderi i per la mateixa rauxa, no el volem oblidar, no el podrem oblidar mai perquè la seva petjada ens ha marcat la vida. Va ser la seva decisió inicial que em va arrossegar a mi a fer-me Missioner d'Àfrica. Va ser la seva relació propera i el seu esperit emprendedor, segellats amb el do de la seva vida, que van suscitar la creació del Grup d'Empordanesos i Empordaneses per la Solidaritat (GEES) a Figueres. Tots, junt amb molts altres, portem encara el DO d'en Quim i n'estem orgullosos. Les seves inquietuds han sigut les nostres, els seus compromisos i reptes ens han estimulat. Hem intentat ser generosos a l'hora de treballar perquè hi hagi més justícia i pau en el món, hem optat perquè la solidaritat amb els més pobres no sigui només una paraula bonica que ens empleni la boca. En Quim ens ha esbatanat les finestres d'un horitzó que convida a estimar millor la gent, tant d'aquí com d'arreu.

Posats a actualitzar el seu record i a tenir-lo encara ben viu a casa nostra, el contemplem dempeus i ben reixinxolat enmig nostre. Ell desitjava passar el darrers anys de la seva vida en algun lloc de l'Empordà on pogués contemplar el

Canigó. És precisament l'esca que ens permet veure'l encara participatiu i reivindicatiu en l'evolució de la nostra societat actual. No ens costa descobrir-lo corrent darrere grups i institucions que treballen en favor de la justícia i la pau, lluitant pels drets dels més desfavorits i indefensos. Gosem imaginar-lo, fins i tot, ficat en tot el que fa referència al procés sobiranista, participant en les grans i petites manifestacions. En Quim portaria, certament cofoi, el llaç groc. Entraria en la lluita pacífica del poble català. Lluita no-violenta, però molt activa, no resignada. Denunciaria tota mena de corrupció i d'injustícies vinguin d'on vinguin. S'escarrassaria per aconseguir fer valer els drets més fonamentals que tenim com a persones i com a poble.

Des de sempre, en Quim va tenir molt clar que per arribar a obrir-se cap a l'universal s'han de tenir bones arrels particulars i que l'únic camí que condueix a estimar tothom de debò és estimar-se un mateix i estimar els seus. Cert que, d'altra banda, la llibertat de decisió i la independència de les parts són valors indispensables per poder integrar-se i encaixar en un tot harmoniós i més universal. Pel que fa a la immersió en el nostre procés, tant en Quim com altres que hem treballat en països llunyans, ens podem inspirar i reconfortar en un text molt clarificador del bisbe **Pere Casaldàliga**: "La causa indígena m'ha fet més català, les tribus prohibides m'han ajudat a retrobar la meva sempre maltractada tribu. El fet de ser català m'ha tornat més sensible al problema de la llengua i de la identitat de l'indi i m'ha ajudat a no caure en l'imperialisme cultural." El contingut d'aquesta dita, formulada amb un pèl de regust de passat, el tornem a sots-signar avui mateix, conscients de que no és cap acte polític subversiu contra ningú, sinó una professió de convivència i de respecte de l'alteritat. Si no ho hem entès així encara, ens hi juguem la dignitat d'uns i altres com a persones i com a poble.